

לעידוד וחיזוק הלימוד והחזרה
 בספה"ק סיפורי מעשיות משנים קדמוניות
 שסיפר רבינו הקדוש רבי נחמן מברסלב זיע"א

דעם רבינ'ס משלים

מזיעות צו פארשטערקערן דעם חשק

נישט, איך האב דאך אזוי שטארקט ליב מיינע ספרים, איך וויל יעדן איינציגן טאג ליינען און לערנען, איך ווארט שוין אזוי שטארק אויף דעם, ווען וועלן עס די שכתבים צוריקברענגען? איך וויל עס שוין ליינען..."

דער הייליגער רבי לערנט אויך דעם סוד פון די ווערטער "מזיעות להגביר החשק" די גרויסע מעלה פון חשק וואס קומט דוקא נאך וואס א מענטש באקומט א מניעה צו א זאך.

ר' שלמה פארמאגט געוואלדיגע רצונות, ער וויל פארן צום פונעם צדיק אויף ראש השנה, ער וויל דאווענען מיט כוונה, ער וויל ענדיגן גאנץ תהלים, ער וויל זיך מתבודד זיין.

יעדעס מאל ווען ער הייבט אויסקיין זיינע געוואלדיגע רצונות, וואקסן אים ארויס פיל מיט מניעות, איינמאל איז אים די טיקעט בטל געווארן, די געלט האט אים איינער גע'ענב'ט, איינמאל איז דער סדור פארלוירן געגאנגען, ווען אימער ער וויל טון עפעס א גוטע זאך טרעפט ער זיך אן מיט שטרויבלונגען וועלכע האלטן אים אפ עס צו מקיים זיין.

פון אנהייב האט ער נישט פארשטאנען פארוואס עס פאסירט אים, ער וויל דאך נאר טון גוטע טאטן, ער וויל האבן סיעתא דשמיא. ביז ער האט געכאפט די זאך אז דער ציל פארוואס דער באשעפער שיקט אים מניעות האט א ספעציעלע מטרה, וואס איז די מטרה פון די אלע מניעות? צו פארשטארקן דעם חשק און ווילן!

מיר וועלן גוט אריינעמען אין אונז אז אויב מען שיקט אונז מניעות ווען מיר ווילן טון א מצוה אדער גוטע זאך איז די מטרה נאר מיר זאלן באקומען מער און מער חשק צו טון די גוטע זאך.

(לויט לקוטי מוהר"ן ס"ו)

יודאלע האט זייער ליב צו ליינען מעשיות פון צדיקים, יעדן טאג נאכן חדר טרעט ער גלייך צו צום שאפע, ער נעמט ארויס צוויי ביכער און הייבט אן ליינען. ווי נאר ער איז פארטיג מיט איין ביכל האלט ער שוין א צווייטע אין דער האנט. אזוי ליינט ער איין ספר נאכן צווייטן.

מיט דער צייט האט יודאלע אנגעזאגט אויסצוליינען אלע ספרים און ביכער פון זיין שטוב, און דאן האט ער אויפגעהערט צו ליינען און איז מער נישט צוגעגאנגען צום שאפע.

איין טאג ווען יודל קומט אהיים באמערקט ער ווי די שאפע איז ליידג, עס האט נישט אפילו נישט קיין איין ספר. ער שפרינגט אויף פון זיין ארט און לויפט פארשאפט ארום דער גאנצער הויז פרעגנדיג די געשוויסטער: "איינער ווייסט אפער וואו עס איז געלם געווארן אלע ספרים?" ווער האט געזען מיינע באלבטע ביכער וואס איך האב אזוי ליב צו ליינען? ער קען זיי נישט טרעפן, ער ווייסט נישט וואו זיי זענען אהינגעקומען...

זיין גרויסער ברודער יענקי דערציילט אים בסוד: "עטליכע קינדער פון דעם בנין זענען געקומען בארגן עטליכע ספרים, זיי האבן געסט אויף שבת, האבן אונז זיי פארבראגט אלע ספרים און ביכער..."

ווען יודאלע האט געהערט די בשורה אז די ספרים זענען מער נישט דא, יעצט האט ער מער נישט די מעגליכקייט צו ליינען האט ער אויסגעפלאצט אין א ביטערע געוויין: "וואס? איך גלייב

ספּוּרֵי מַעֲשֵׂיֹת מִשְׁנֵיֹם קְדֻמוֹנֵיֹת

מַעֲשֵׂה י"ג - דִּי זִיבֵן בְּעֵטְלֵעֵרִס (8)

לוֹשְׁמִיר אַז דָּאס הָאָרְץ בַּאדְאָרְף זײַ אַבִּיסְל אָפֿרױען.
אַז סְע זָאל זײַ אָפֿסאַפֿען אַבִּיסְל. אַזױ קוּמְס
אַגְרוֹיִסְעֵר פּוֹיגִיל. און פֿאַרשְׁפֿרײט דִּי פֿלִיגִל אויף
אַים און פֿאַרשְׁטֵעֶלט אַים פֿון דֵּער זון. דֵּעמוֹלְט רוֹט
זײַ דָּאס הָאָרְץ אָפֿ אַבִּיסְל.

און אַפֿילו דֵּעמוֹלְט אַז סְע רוֹט זײַ אָפֿ. קוּקְט עָס
אויף אַקֵּעגִין דָּעם קְנוּאַל. און בְּעֵנְקְט אַלץ צוּם
קְנוּאַל. לוֹשְׁמִיר אַז סְע בְּעֵנְקְט יוֹא אַזױ צוּם קְנוּאַל.
פֿאַרױאַס גִּיט עֵר נִיט צוּם קְנוּאַל. נָאַר ווי בַּאַלְד דָּאס
הָאָרְץ וויל צו גִּיין נָאַהֲנֵט צוּם בַּאַרְג וואָס אויבִּין אַיז
דֵּער קְנוּאַל. אַזױ זְעֵהָט עֵר שׁוין נִיט אַרוֹיס דָּעם
שְׁפִיץ. קָאַן עֵר נִיט זְעֵהֵן דָּעם קְנוּאַל. און וויבַּאַלְד
עֵר קוּקְט נִיט אויף דָּעם קְנוּאַל. גִּיט עֵר אוֹיס.

וואַרִין גָאַר זײַן חֵיוֹת פֿון דָּעם הָאָרְץ. אַיז נָאַר פֿון דָּעם
קְנוּאַל. און אַז עֵר שְׁטײט אַקֵּעגִין בַּאַרְג. זְעֵהָט עֵר
אַרוֹיס דָּעם שְׁפִיץ בַּאַרְג וואָס דָּאַרט אַיז דֵּער קְנוּאַל.
אַפֿעֵר תִּיפֿף וויבַּאַלְד עֵר וויל צוּגִיין צוּם בַּאַרְג. זְעֵהָט
עֵר שׁוין נִיט אַרוֹיס דָּעם שְׁפִיץ (וואַרִין אַזױ אַיז זײַ דֵּער
שְׁטײגֵעֵר. בִּי אַ הוֹיכִין בַּאַרְג. פֿון ווייטִין אַז מַע שְׁטײט. זְעֵהָט
מַען אַרוֹיס דָּעם שְׁפִיץ. און אַז מַע גִּיט צו נָאַהֲנֵט זְעֵהָט מַען שׁוין
נִיט אַרוֹיס דָּעם שְׁפִיץ) קָאַן עֵר שׁוין נִיט קוּקִין אויף דָּעם
קְנוּאַל. קָאַן עֵר חֵס וְשָׁלוֹם אויסִגִּיין און אַז דָּאס
הָאָרְץ זָאל חֵס וְשָׁלוֹם אויסִגִּיין. וואַלְט גָאַר דִּי וועֶלְט
חֵרוֹב גִּוואַרִין וואַרִין דָּאס הָאָרְץ אַיז זײַ דָּאס חֵיוֹת
פֿון אַיטְלִיכֵעֵר זאַף און ווי קָאַן דִּי וועֶלְט אַ קִיוֹם
האַבִּין אָן דָּעם הָאָרְץ. אַיבֵּעֵר דָּעם קָאַן דָּאס הָאָרְץ
נִיט צו גִּיין צוּם דָּעם קְנוּאַל. נָאַר סְע שְׁטײט תַּמִּיד
אַקֵּעגִין דָּעם קְנוּאַל און סְע בְּעֵנְקְט און סְע שְׁרײט
תַּמִּיד אַז סְע זָאל קוּמַען צו דָּעם קְנוּאַל פֿנ"ל.

און סְע אַיז פֿאַרהאַנְדִּין אַ בַּאַרְג. און אויף דָּעם
בַּאַרְג שְׁטײט אַ שְׁטײן. און פֿון דָּעם שְׁטײן גִּיט אַ
קְנוּאַל. און אַיטְלִיכֵעֵ זאַף הָאַט אַ הָאָרְץ. און דִּי
וועֶלְט אַיז גאַנְצִין הָאַט אויף אַ הָאָרְץ. און דָּאס
הָאָרְץ פֿון דֵּער וועֶלְט. אַיז אַ גאַנְצֵעֵ קוּמַה מִיט אַ
פֿנִים און מִיט הֶענֵט און פִּיס וכו'. לוֹשְׁמִיר דֵּער
נָאַגִיל פֿון דָּעם פֿוס פֿון דָּעם הָאָרְץ פֿון דֵּער וועֶלְט.
אַיז הָאַרְצִיקֵעֵר אַיִדֵּער אַיִן אַנְדֵּערִינְס הָאָרְץ.

און דֵּער בַּאַרְג מִיט דָּעם קְנוּאַל שְׁטײט אַיִן אַיִן עַק פֿון
דֵּער וועֶלְט. און דָּאס הָאָרְץ פֿון דֵּער וועֶלְט. שְׁטײט
אַיִן דָּעם אַנְדֵּערִין עַק פֿון דֵּער וועֶלְט.

און דָּאס הָאָרְץ. שְׁטײט אַקֵּעגִין דָּעם קְנוּאַל. און גְלוֹסְט
און בְּעֵנְקְט תַּמִּיד זײַעֵר אַז סְע זָאל קוּמַען צו דָּעם קְנוּאַל.
און דָּאס בְּעֵנְקֵען און דָּאס גְלוֹסְטִין פֿון דָּעם הָאָרְץ
צוּא דָּעם קְנוּאַל אַיז גָאַר ווילְד. און סְע שְׁרײט תַּמִּיד
דָּאס הָאָרְץ אַז סְע זָאל קוּמַען צו דָּעם קְנוּאַל. און
דֵּער קְנוּאַל גְלוֹסְט צו דָּעם הָאָרְץ אויף.

און דָּאס הָאָרְץ. הָאַט צוויי חֵלִישׁוֹת (דֵּהֵינּוּ צוויי
שְׁלַאפֿקִיט). אַיִנְס וואַרִין דִּי זון יַאָגְט עָס זײַעֵר. און
בְּרַענֵט עָס. (ווייל סְע בְּעֵנְקְט אַלץ און וויל קוּמַען צוּם קְנוּאַל).
און דָּאס אַנְדֵּערֵע שְׁלַאפֿקִיט הָאַט דָּאס הָאָרְץ.
מַחֲמַת דָּעם בְּעֵנְקֵען און דָּאס גְלוֹסְטִין וואָס דָּאס
הָאָרְץ בְּעֵנְקְט און גְלוֹסְט תַּמִּיד. און סְע גִּיט גָאַר
אוֹיס צו דָּעם קְנוּאַל. און סְע שְׁרײט אַלץ סְע זָאל
קוּמַען צו דָּעם קְנוּאַל פֿנ"ל. וואַרִין דָּאס הָאָרְץ שְׁטײט
תַּמִּיד אַקֵּעגִין דָּעם קְנוּאַל און שְׁרײט נָאַ גִּוואַלְד. און סְע
בְּעֵנְקְט אַלץ זײַעֵר זײַעֵר צו דָּעם קְנוּאַל פֿנ"ל.

דער טאג קומט אָן פון וואַנען ער קומט אַזוי גייט דער טאג אויף מיט חידות. און מיט וואוילע שירים וואס אין זיי איז דא אַלע חכמות. און סע איז דא חילוקים צווישן די טעג. ווארין סע איז פאַרהאַנדן זונטאג און מאַנטאג וכו'. און אַזוי איז פאַרהאַנדן ראש חודש און ימים טובים. (פּלומר וועדליג דעם טאג וואס פאר אַטאג סע קומט. מיט אַזוינע שירים קומט ער אָן).

און גאר דער זמן וואס דער אַמתיר איש חסד האט איז זיך אַלץ דאַרף מיר. (דהיינו דאַרף דעם פּבד פּה וואס ער דערצייילט דאס אַלץ) ווארין איך גיי זיך און נעם צום אויף אַלע אַמתי חסדים. וואס פון זיי ווערט גאר דער זמן פּנ"ל. (און איבער דעם איז דער פּבד פּה קלוגער אפילו פון דעם חכם וואס ער האט זיך באַרימט ער איז קלוג ווי וועלכער טאג מע וויל. ווארן גאר די צייט מיט די טעג ווערן זיך גאר דורך אים. וואס די טעג קומען אָן מיט שירים און חידות וואס אין זיי איז אַלע חכמות וכו' פּנ"ל).

נמצא האב איך זיך אַ הסכמה פון דעם אַמתין איש חסד. אַז איך קען ריידין חידות און שירים וואס אין זיי איז אַלע חכמות (ווארין גאר די טעג מיט די חידות מיט די שירים ווערן זיך גאר דורך אים פּנ"ל) היינט שפענק איך אַיך במתנה גמורה דרשה גישאנק אַז איר זאלט זיין אַזוי ווי איך.

איז דארט גיווארין אַ גרויסע

שמחה און אַ גרויסע חדוה. און זיי

האבין אַ הילוא גיטאן.

און דער קוואל האט גאר קיין זמן ניט. ווארין דער קוואל איז גאר ניט אין זמן. (פּלומר דער קוואל האט קיין שום צייט ניט דהיינו ער האט ניט קיין שום טאג און קיין שום צייט אין דער וועלט. ווארין ער איז גאר העכער פון דער צייט פון דער וועלט) לושמיר. ווי אַזוי קאן דער קוואל זיין אין דער וועלט. (ווארין אין דער וועלט קאן זיך קיין זאך ניט זיין אָן אַ צייט).

לושמיר גאר די צייט פון דעם קוואל איז נאר וואס דאס הארץ שפענקט דעם קוואל אַ טאג במתנה. און אַז דער טאג וויל זיך שוין אויסלאזן. און ווי דער טאג וועט אַוועק גיין וועט זיך שוין דער קוואל קיין זמן ניט האבן וועט דער קוואל אַוועק גיין פון דער וועלט. ווי דער קוואל וועט ניט זיין. וועט זיך דאס הארץ אויף אויסגיין חס ושלום. וועט חס ושלום גאר די וועלט פּטל ווערן פּנ"ל.

אַזוי ווי סע קומט נאהנט צום סוף טאג. אַזוי הייבן זיי זיך אָן צו גיזעגינען איינער מיט דעם אַנדערין דאס הארץ מיט דעם קוואל.

און זיי הייבן אָן צו זאגן חידות און שירים און ליידער איינער צום אַנדערין זייער וואוילע חידות און ליידער. מיט גרויס ליבשאפט און מיט גרויס פּענקעכץ זייער איינער צום אַנדערין דאס הארץ צום קוואל. און דער קוואל צו דעם הארץ.

און דער אַמתיר איש חסד. האט דראף השגחה. און ער היט דאס אַפּ. און ווי סע קומט דער טאג גאר צום סוף. נאר ער זאל זיך אויסלאזן (וואס האט באַלד ווי דער טאג וועט זיך אויסלאזן און דער קוואל וועט שוין קיין טאג ניט האבן פּנ"ל וועט ער אַוועק גיין און אַזוי וועט חס ושלום דאס הארץ אויף אויסגיין. וועט חס ושלום די גאַנצע וועלט חרוב ווערן)

אַזוי קומט אָן דער אַמתיר איש חסד און שפענקט אַ טאג דעם הארצין. און דאס הארץ שפענקט דעם טאג דעם קוואל. אַזוי האט שוין ווידער. דער קוואל אַ זמן (דהיינו דעם טאג קאן שוין דער קוואל ווידער אַ קיום האבן קאן שוין דאס הארץ אויף אַ קיום האבן וכו') און אַז

לאמיר זיין פאר הערן

די דרייצנסטע מעשה - די זיבן בעטלעך (8)

- דער חכם גיבט אים א טאג במתנה
- די שטיין גיבט אים א טאג במתנה
- ו. **וואס פאסירט צווישן די הארץ און דעם קוואל פאר די טאג גייט אוועק?**
- זיי זאגן חידות שירים און לידער איינער צום אנדערן
- זיי טוען זיך אפרוען
- זיי וויינען און שרייען
- ז. **ווער גיבט פאר די הארץ א טאג במתנה?**
- דער בעטלער דער כבד פה
- דער אמת'ר איש חסד
- דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
- ח. **ווער גיבט די זמן פאר דער אמת'ר איש חסד?**
- דער וואס איז קלוג ווי דער טאג
- די קוואל
- דער בעטלער דער כבד פה
- ט. **האסטו געלערנט די מעשה פון די וואך?**
- יא
- נ'ין
- א חלק

- א. **וואו שטייט די הארץ און ווי שטייט די קוואל?**
- די קוואל ביי די עק פון דער וועלט און דער הארץ אינמיטן פון דער וועלט
- די הארץ ביי די עק פון דער וועלט און די קוואל אינמיטן פון דער וועלט
- די קוואל ביי איין עק פון דער וועלט און דער הארץ ביי די אנדערע עק פון דער וועלט
- ב. **וועלכע חלישות האט די הארץ?**
- ווייל די זון יאגט איר זייער
- וויל ס'בענקט און גלוסט און גייט אויס צום קוואל
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ג. **ווער העלפט פאר די הארץ זיך צו אפרוען?**
- א גרויסע פייגל וואס שפרייט אויס די פליגלען
- א גרויסע אדלער וואס שפרייט אויס די פליגלען
- א גרויסע וואלקן וואס מאכט א גרויסע שאטן
- ד. **פארוואס גייט נישט די הארץ צום קוואל?**
- ווייל ס'איז זייער זייער ווייט
- וויל גייענדיג וועט ער אים נישט זעהן וועט ער אויסגיין
- ביידע תשובות זענען ריכטיג
- ה. **ווער גיבט זמן פאר די קוואל?**
- די הארץ גיבט אים א טאג במתנה

טיפער געטראכט

"בענקט און גלוסט תמיד. און ס'ע גייט גאר אויס" ביי וועלכע נאך מעשה ווערט דערמאנט "בענקען" און וועלכע נאך לשונות שטייט דארטן וואס ביי אונז ווערט דאס נישט דערמאנט?

תשובות אויף די פריערדיגע וואך

וואספארא זאך ווערט דערמאנט דא ביי אונזער מעשה - און אויך ווערט עס דערמאנט ביי די מעשה פון דער בעל תפילה? א מליץ

דעם רבינ'ס
אעשיות

להתודע ולהגלות אז איטלעכס ווארט וואס דא שטייט אין דעם הייליגן ספר, איז 'קודש' קדשים', לופער 'סודות' התורה'. מען זאל נישט מיינען: "אז דאס זענען חס' ושלום פראסטע מעשיות!"

צו ענטפערן בחינות און אריינגיין אינעם גורל, 02-5333372 צו באקומען דעם גליון אין מייל - m025345040@gmail.com